

barcelona, 8 de maig del 1936

ara!!

portantveu de la joventut d'esquerra ESTAT CATALA

**Retornarà
l'Ordre Públic
a Catalunya?**

Any I - Núm. 13

Redacció i administració: Girona, 3, pral. - telèfon 20151

Preu, 30 cèntims

Qui protegeix els assassins dels germans Badia?

Al mateix cor de Barcelona, a ple dia, és possible matar dos homes impunement. — Els criminals actuaren amb serenitat i sense presses, segurs que no els havia de passar res.

Han transcorregut onze dies d'ençà del doble assassinat en les persones dels patriotes germans Badia, i la gent es pregunta estranyada què fan les autoritats i la policia que no han detingut encara ni els autors ni els còmplices d'aquell vil atemptat.

El moment, el lloc i la forma en què es cometé l'assassinat dels dos patriotes, ens demostra clarament, i això ho ha constatat tot Catalunya, que els criminals anaven a actuar a la segura: més ben dit, amb la màxima impunitat.

A dos quarts de quatre de la tarda, al mateix cor de Barcelona, els fou possible d'assassinar dos homes, sense que ningú no els ho privés i sense que els que han de guardar la vida dels ciutadans apareguessin per enlloc.

Unicament al cap de molta estona, dos guàrdies de seguretat a cavall, se'n donaren compte i es llançaren a la persecució dels assassins que anaven en cotxe.

On era destinada la policia d'aquell districte a l'hora que es cometé el crim?

Ningú no ho dit encara, ni les autoritats ens ho han explicat, com és possible que en un lloc tant cèntric de la població, a uns metres de la Plaça de la Universitat, no hi hagués vigilància de cap mena. ¿On era la policia?

Savien els assassins que tenien el camp lliure?

Els fets ens permeten creure que els assassins sabien que no havien de trobar obstacle de cap mena a l'execució del seu propòsit. Encara més. Anaven segurs que podrien fugir impunement. Testimonis presencials del succés que costà la vida als germans Badia, ens han dit que els assassins després d'haver disparat, travessaren lentament el carrer i pujaren a l'automòbil, marxant aquest, al principi, sense precipitacions.

¿Es que els autors de l'atemptat, coneixien l'abandó en què estaria a aquelles hores el districte de la Universitat? Si és així, per quins mitjans se n'assabentaren? Les autoritats deuen, o devien, en primer lloc aclarir aquest extrem tant important.

Després, amb motiu de l'actuació policia s'han produït fets gravíssims que és necessari aclarir amb rapidesa i enèrgicament.

El reingrés dels agents de la Generalitat.

Al cap de pocs dies, la premsa donà compte que el Delegat General d'Ordre Públic, havia gestionat el reingrés dels agents de la Generalitat.

Es que passaven els dies i no s'aconseguia esbrinar res de l'atemptat. Hi havia una passivitat que indignava a tothom. Es tenia la sensació que els pistolers els assas-

sins, eren els amos de la situació. Ningú no els deia res; ningú no els privaria dels seus propòsits.

La policia era impotent contra els enemics públics? Què ho impedia?... I si no era així, si no fos el que ES ALS LLAVIS DE TOTHOM, ¿que ha fet el Govern davant d'aquesta diem-ne, vaga de braços caiguts...?

No n'hi ha prou, amb què s'hagi reingressat la policia catalana. S'han d'exigir responsabilitats immediatament. EL QUI NO VULGUI SERVIR CATALUNYA. EL QUI ENTORPEIXI LA TASCA DEPURADORA DEL CRIM, SE L'HA DE CASTIGAR I DESTRUIR.

Després del succés, malgrat les greus denúncies que s'han fet, OCUPEN LLOCS DE RESPONSABILITAT elements declaradament feixistes, individus enemics de Catalunya i del mateix règim Republicà. ¿Què s'espera? Que es podreixi tot?...

Han reingressat els agents de la Generalitat, és cert. Però com a simples auxiliars. En el seu comés, han d'ésser manats per elements que no tenen gairebé cap interès a què s'aclareixin moltes coses. La policia catalana no pot prendre cap iniciativa. *Se sap, és té la convicció, de qui són els assassins i qui són els còmplices.* Però, els agents estan lligats de mans. Tot són obstacles, i en determinades esferes hi ha una lentitud que entorpeix tota bona voluntat i bon zel. Quan tinguem l'Ordre Públic, que serà d'ací a pocs dies— diuen— això no pasará. Mentre, però, l'impunisme se'n riu...

Un absurd.

Els diaris, poc o molt donen compte de la detenció d'individus presumptes complicats en l'assassinat. La major part són elements de « Renovación Española » i de « Falange ». Això si que ho poden dir i ho diuen. El que els està privat, és de publicar-ne els noms.

Ignorem i no sabem veure les raons. Es diu que és per no entorpir l'acció de la policia. Ho trobem absurd, absolutament absurd. L'important pels que poguessin eludir l'acció de la justícia, és conèixer a quina classe de gent detenen. Les persones no hi fa res.

Sembla més una altra cosa: sembla una preferència indigna.

Es urgent que el Govern de Catalunya prengui mesures radicals en aquesta qüestió vitalíssima.

No tot és podrit a la Via Laietana... però molta part, si. Es d'urgent necessitat esbandir-ne els enemics de Catalunya, abans no s'hi sigui a temps. Això ho pot fer, el Govern de Catalunya, amb l'Ordre Públic traspasat o sense l'Ordre Públic.

La ferida oberta a Catalunya per l'assassinat dels germans Badia, ho demana.

L'interès suprem de la Pàtria ho exigeix.

Lloc del carrer de Muntaner on caigueren vilment assassinats Miquel Badia i Josep Badia

L'HORA D'ESTAT CATALA

Germans Badia, el vostre cos desapareix, l'esperit queda amb nosaltres; servem-ne un dig-ne record i seguim-ne les seves petjades.

Es amb un sentiment punyent i compungit que acompanyarem els vostres cadàvers allà on trobaran un descans per a sempre. L'esguard trist i adolorit de tot un poble planava per tot l'horitzó de la Pàtria endolada, com vibrava el nostre poble prop dels que havien sabut caure per ella, trist, colpidor, però digne colofó a tota una actuació amurada de patriotisme, repugnant acte inhumà el del bàrbar assassinat, digne i ardit gest el dels dos caiguts, que saberen lluitar en vida per Catalunya i han sabut morir per ella.

El sacrifici d'aquestes vides, és trist, irreparable, però, és, també, una mostra més de la lluita per la causa de la llibertat de la Pàtria. Haveu mort per Catalunya tristament, però els que en tots els moments de prova demostràreu que donàveu la vida per ella haveu pagat amb la vostra sang la defensa d'aquesta causa sagrada.

Els dos estels dels taüts que semblaven no tenir la llusor de sempre, talment com si volguessin participar del dol del poble, no estaven apagats, seran tothora el nostre guiatge, la seva llum de rebellia reflectida en l'horitzó de la lluita serà l'esperó en el camí que ens deixeu assenyalat amb la sang vostra, germans Badia.

Corprendor és el tenir que separar-nos de vosaltres per a sempre, però en les hores amargues de la lluita, el vostre esperit, la vostra veu, el vostre alè dalerós i impregnat d'amor per a la nostra llibertat, estarà sempre al davant de tots nosaltres, perquè així ho faríeu vosaltres, perquè del vostre lloc d'honor no pot haver-hi cap assassi que us en pugui bandejar, ja que el vostre esperit no el podran separar de nosaltres, i —ah germans patriotes!— en els moments de joia també sabrem recordar-vos, perquè aquest és el nostre deure envers vosaltres i perquè devem posar-vos a la danterera de la lluita quan de la llibertat de Catalunya es tracti.

L'esperit nacionalista del nostre poble no es mort, els nostres enemics han tingut interès a presentar-lo bandejat per a sempre... fals, farsants... ¿què vol dir, què significa aquella multitud fretuosa que us acompanyava, germans Badia? ¿qui gosarà d'amagar la veritat per molesta que sigui a algú, qui s'atrevirà a negar que cada estel que anava a acompanyar-vos era un bri, una espurna del vostre esperit que serà escam-

LA MORT DELS NOSTRES GERMANS MIQUEL I JOSEP BADIA HA POSAT DE RELLEU L'ESPERIT NACIONALISTA DE CATALUNYA. ELS ASSASSINTS HAN FET CAURE LES DUES FIGURES MES PRESTIGIOSES, MES PURES, MES ARDIDES D'«ESTAT CATALA». EL QUE NO HAN MORT, PERO, ES L'ESPERIT QUE D'ELLS IRRADIAVA; EREN LA POLARITZACIÓ DE LA NOSTRA JOVENTUT. PRIMERS EN LA LLLUITA, PRIMERS EN EL COMBAT, SON TAMBE ELS PRIMERS MARTIRS D'AQUESTA ETAPA QUE S'INICIA PER A ASSOLIR LA PLENA CONQUESTA DE LES LLIBERTATS DE CATALUNYA.

EREN DOS SOLDATS FERMS, ATLETES, BELLS I FORTS. ELS SEUS ROSTRES COLRATS I PLENS D'OPTIMISME, SOMREIEN COM ELS DELS INFANTS: ES QUE EREN BONS.

ERA AIXO EL QUE ENCOMANAVEN ALS SEUS AMICS, ALS JOVES SOBRETOT, ES PER AIXO QUE TOT EL POBLE VIBRA AMB UN SENTIMENT UNIC. CATALUNYA FERIDA EN EL MES NOBLE DE LA SEVA CARN S'AIXECAVA VALENTA I REPTADORA FENT VOLEIAR CENTENARS DE BANDERES ESTEL·LADES.

LA JOVENTUT DONAVA EL PIT, ELS ULLS BRILLANTS, EL ROSTRE MIRANT AL CEL, DISPOSATS A LA LLUITA. CATALUNYA VIU PLETORICA EN EL COR DELS JOVES: EL COR DE LA JOVENTUT ES DE LA RAÇA DE MIQUEL I JOSEP BADIA.

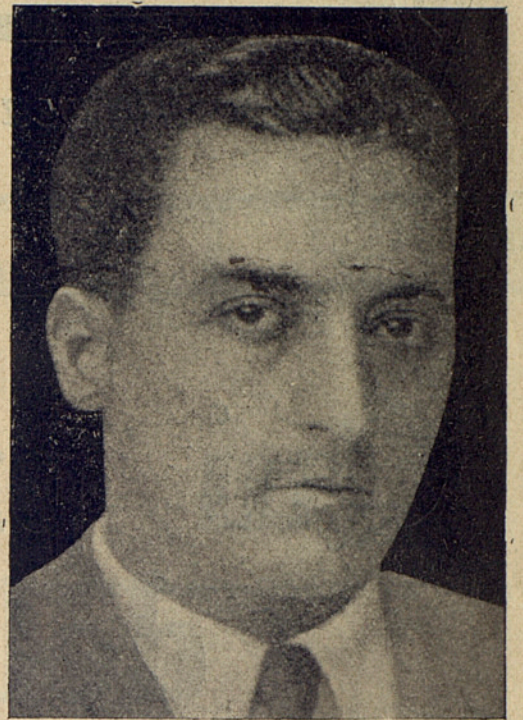
NI EL COVARD ANONIM, NI L'ASSASSINAT IMPUNIT NO IMPEDIRAN LA NOSTRA MARXA: LA JOVENTUT D'ESQUERRA ESTAT CATALA NO OBLIDA. SABRA VINDICAR LA MEMORIA DELS DOS GLADIADORS CAIGUTS; L'OFRENA DE LES SEVES VIDES ES ESPERO PER A LA VITORIA.

LA JOVENTUT VIGILA!

LA JOVENTUT AVANCA!

PER LA LLIBERTAT DE CATALUNYA!

VISCA L'ESTAT CATALA!

COMIAT...

pat per tota Catalunya com a llavor d'un ideal que haveu servit?

Els vostres cadàvers freds i rígids al davant de tot el poble ens obriren camí per a portar-vos a on descansaran les vostres despulles, però no temeu, la nostra tasca no acaba ací, l'acompanyar-vos era una fita del que havíem de fer, caldrà ara seguir endavant, no tremolarem, ni vacilarem en la nostra actuació que era la vostra; el vostre tremp decidit i recte ens animarà, de la vostra freda tomba en sortirà el foc viu, les flames ardents d'un ideal, la llum serena i ferma del camí de la nostra llibertat.

Quan vosaltres, germans Badia passàveu embolcallats amb la bandera estellada pel camí de l'heroisme que haveu assolit, el poble sentia un calfred com mai; quin acte meravellós, el darrer que us dedicarem, quina rigidesa, quin afany de no deixar-vos jamai, sabem que anàvem a separar-nos materialment de vosaltres i volíem no deixar-vos fins el darrer moment per a sado-llar-nos del vostre esperit, del vostre ideal,

d'aquell patriotisme, tan vostre i que ens haveu deixat com a heretage espiritual.

En el seguici fúnebre, quina espiritualitat s'hi respirava, quin sentiment hi regnava, quants neguits hi eren latents! Amb tot, però, la psicologia del nostre poble era sorprenent, com reaccionava aquella multitud ressentida! Quina impressió n'havien de treure aquells que han volgut parlar falsejant la realitat, aquells que per raons més o menys apreciables han volgut presentar les coses d'acord amb les seves conveniències.

No és honorat, no és honest procedir així. Per això és, potser, pel que el poble, amb una fina percepció de la realitat del moment, amb una sensibilitat pròpia del nostre poble però poc corrent en la complexitat d'unes masses, amb un sentit recte, clar i addient del seu procedir, a tothora i a des- desgrat de tot, repetim, és això que trasllua tot aquest estat psicològic en una actitud a l'abast de tothom.

La nostra bandera estellada que ens pre-

sidia no podia pas, encara que fos per uns moments, oblidar-se d'un seguit de greuges que li han estat inferits per part d'aquells que precisament han volgut presentar-se com a representants d'un falsejat sentiment nacionalista català. Repetim que la nostra bandera, la de vosaltres germans Badia, la dels bons patriotes catalans, no podem agrupar-la sota aquells que han blasmat d'ella i que moltes vegades han blasmat de la vostra actuació perquè ella representava tot el contingut pràctic i real del que aquella simbolitza.

Havem dit que el poble trasllua el seu sentir en una actitud: poc agradós és el tenir-ho de dir, però a la consciència de tots està el que representava aquell espai de separació, aquell blanc que es produí en el seguici. Era la representació, gràfica d'un aïllament latent, d'un apartament moral i ens atrevim, àdhuc, a dir, potser, un aler- ta o una repulsa a certes actituds, una condemna- ció a certs procediments i sobretot un refertament de la voluntat i de la indenti- ficació de tot un poble, no ja a les persones, al sentir, a l'ideal, a l'esperit de sacrifici a la consciència patriòtica que us guià a totho- ra en el camí de la vostra actuació i de la vostra lluita per un ideal noble i patriòtic.

Contrast trist el de la realitat quan aques- ta representa l'existència d'un sentiment tènol i claudicant per una causa per la qual vosaltres, germans, amb tanta d'ardidesa haveu donat la vostra existència, si, trist, per no dir repugnant, perquè les més de les vegades el gallejar d'un patriotisme que no senten, ve, precisament, dels llocs d'on es porta una tònica d'actuació d'una puresa que es pot posar en dubte i s'arriba a la gosadia de portar una crítica fora de lloc del procedir d'altres bons patriotes.

El poble congregat a l'entorn dels dos cadàvers no se sentia presidit per aquells que ostentaven una representació oficial, però que han volgut desvirtuar el sentit au- tèntic d'allò que ells representen. La perso- nificació genuïna del poble començava allà on acabava aquella representació oficial, a- quella que sols acceptàrem pel contingut, pel valor que l'organisme representat té com a tal per a nosaltres catalans conscients. I és per això que dintre el simplisme en què es manifesta sempre el poble en traslluir les seves actituds, és per això que volgurem manifestar-los aquella fredor i la nostra vo- luntat decidida d'aïllament, perquè entenim que, fent-ho així, responíem a un estat d'ànim, a un sentiment i a una norma de conducta que ens havien predicat els que segueixen essent els nostres Caps: Miquel i Josep Badia.

DEL COMLOT DE GARRAF

D'esquerra a dreta: CIVIT, BADIA, COMTE, FERRER, JULIA.

Han desaparegut els estels de les cintes que adornaven les corones i els ramells ofrenats als nostres benvolguts i malaurats germans Miquel i Josep Badia.

¿Ens podrien dir els encarregats del Cementiri qui ha estat l'autor d'aquesta salvatge malifeta? *Hi tindrem de posar guàrdia permanent?...*

CRITICA SOBRE EL FEDERALISME

LES ORIENTACIONS DE L'ESQUERRA

Volem sortir al pas d'uns fets que amb sistemàtica coincidència es venen produint d'un temps ençà.

Un dia és el diputat del Banc de la Propietat, senyor Casanellas que, autotàriament, en plena reunió del Partit que encara avui li fa de suport, dins: El problema de l'ESTAT CATALÀ pel qual nosaltres varem sortir (es descuida de dir «ens varen expulsar») de l'Esquerra, està resolt.

Un altre dia sentim com per altres veus autoritzades de la «democràcia catalana» també es dona com a resolt el plet intern de l'Esquerra i s'assegura que el Partit serà federal i que en el Congrés proper (això de proper és un dir) es cominàràn els militants perquè facin una declaració d'espanyolisme d'acord amb la manera de pensar dels diputats a les Corts d'Espanya que diuen interpretar els sentiments de la Catalunya republicana.

Darrerament, llegim en el diari «Política» de Madrid un article de Rovira i Virgili, encapçalat amb el mateix titular que aquestes ratlles el qual, per creure'l d'interès traduïm íntegrament.

«El partit català de major volum, l'E. R. de C. ha entrat en una nova fase, interessantíssima, que va a tenir, sens dubte, gran transcendència: la fase de la unitat espiritual.

Fins avui, l'estructura interior de l'Esquerra ha consistit en una juxtaposició de tendències diferents que conviuen en un partit únic, més per motius de tàctica —sobretot de tàctica electoral— que per raons de compenetració ideològica. Aquesta estructura procedia del naixement mateix de l'Esquerra. Va constituir-se aquesta en el mes de Març de 1931, poques setmanes abans de les eleccions del 12 d'Abril. Entraren en la nova organització, el Partit Republicà Català, la figura més destacada del qual era en Lluís Companys; el Grup de «l'Opinió» dirigit per en Joan Lluhí i Estat Català capitanejat per Francesc Macià.

L'Esquerra, així formada, va guanyar a Barcelona aquelles eleccions històriques. La victòria donà als seus homes immediatament la direcció de la política catalana i el Govern de la Generalitat i del Municipi barceloní. Heus ací un partit que, als trenta dies de fundar-se, passava a ocupar el primer lloc i obtenia el govern de les principals Corporacions públiques de Catalunya.

La ràpida successió de victòries i l'esforç per la consecució de l'autonomia feren que fossin deixats de banda i que en lloc secundari, els problemes interns del partit. El problema més important era el de la unitat de sentiments i d'orientacions. Si fou cosa fàcil la coincidència entre els amics del senyor Companys i els del senyor Lluhí, no ho fou, en canvi, la coincidència entre aquestes dues fraccions i Estat Català.

Les dificultats augmentaren per aquest cantó en començar la implantació de l'Estatut. El nacionalisme radical d'Estat Català, encara que no arribant al separatisme, topava, a voltes amb la tendència autonomista o federalista dels altres components del partit. No solament hi havia una fonda discrepància en les idees, sinó que també una manca d'acoblament en l'actuació. Amb freqüència Estat Català prenien la figura d'un Partit, més que la d'una secció de les Joventuts de l'Esquerra. L'organització paramilitar dels nomenats «escamots» i la característica d'una Senyera pròpia d'Estat Català donaven lloc a conflictes lamentables.

Aquesta situació va influir d'una manera directa en certs aspectes de la política catalana en l'any 1934 i molt especialment en els fets del 6 d'Octubre. Sobre aquest punt no s'ha fet pública encara tota la veritat que han inculat algunes versions inexactes. El fet més important és que, d'ençà d'aquell dia, es féu impossible la col·laboració entre el senyor Dencàs, cap d'Estat Català en aquella data i els que foren els seus companys en el Govern de la Generalitat de Catalunya. L'ex-Conseller de Governació es feu així mateix incompatible amb una gran part dels seus propis amics d'Estat Català.

El curs dels fets ha plantejat d'una manera apremiant el problema de l'estructura del Partit. I tot indica que aquest problema tindrà molt aviat una definitiva solució. L'Esquerra, de conformitat amb el seu programa, apareixerà amb un inequívoc matís nacionalista i federalista, amb una sola dis-

La Nació, segons Pi i Margall, apareix com formant un tot unit amb el concepte d'Estat. Dins de la seva concepció es fan i desfan les Nacions Estats per actes de força o bé per l'acció del pacte. L'Estat i la Nació són per ell idees sinònimes o complement una, d'altra i àdhuc en la seva pròpia gestació no creu com elements essencials ni amb els factors de raça ni amb els d'història ni amb els de llengua, admetent solament el pacte o bé la violència; podem sols concebre una afirmació semblant pensant que Pi i Margall, no pogué mai separar ni fixar amb claredat que és la Nació ni què és l'Estat, ni amb quins elements es formen els uns ni de com neixen o s'extingeixen les altres.

Contràriament al pensament de Pi i Margall es formen les nacions per reaccions i canvis, són processos de síntesi dintre les lleis biològiques dels pobles i que una volta formades imprimeix el seu esperit i marca amb fermesa la seva empremta a tots els homes que han estat sotmesos a uns mateixos processos reaccionals, és per això que la il·lació persisteix una vegada formada, i es manifesta a través dels seus components com són: la parla, el dret, l'art, les habituds racials etc., etc., ben independent del camí que segueixen les seves institucions polítiques.

El que és mudable i fugir és la idea d'Estat si, aquest, com diu Pi i Margall, neix, s'eixampla o s'extingeix per acte de voluntat com és el pacte o per acció de conquesta o violència: Però ni la seva sort ni les seves constants mutacions no poden canviar l'essència de la Nació, ja que aquesta, és el fonament natural que tenen els pobles i per aquesta, és que Catalunya és Nació, el mateix en els temps de Pere el Gran, que en el temps dels Borbons i àdhuc de l'actual República, el que Catalunya ha deixat d'ésser, és un Estat i per les mateixes raons Espanya és avui un sol Estat, però no és una sola Nació sinó un complex de nacions. Per això dissentim de Pi i Margall quan en la seva obra «Las nacionalidades» en diferents capítols afirma que Espanya és una

nació, vegi's sinó en l'esmentat llibre el capítol que fa referència a les fronteres naturals, com a límits de nacions en la pàgina n.º 16, on diu: *que Espanya és la Nació que sembla tenir unes fronteres naturals superiors a les dels altres pobles*, vegi's sinó el capítol que parla del criteri històric com a element de les nacions (pàgina 18 on diu: *que Espanya no ha tingut una nació fins l'any 1580*, i en la pàgina 93 on diu: *que hi ha en la nació espanyola províncies amb fesomia pròpia*.

Pi i Margall admet com elements fonamentals de la seva doctrina l'individu, el municipi i la regió. L'Estat el conceptua com un complex d'aquest elements units pel pacte i servint-se d'aquests carreus aixeca la seva doctrina federal; Espanya nació pot, segons ell, mantenir en plena harmonia dins del seu cos, gràcies al federalisme, tots els particularisme i totes les velles províncies de fesomia pròpia, però per nosaltres els nacionalistes, Catalunya és una Nació i no una província, i és per això que reivindicuem per ella l'auto-determinació i volem per a ella, una organització estatal molt distinta del pacte bilateral, que és el fonament del federalisme, i àdhuc en nom de les formes pures de la democràcia direm que és superior l'auto-determinació dels pobles a les fórmules de contractes bilaterals. El propi Kausky afirma que el dret dels pobles a l'auto-determinació no pot ésser discutit per cap socialista veritable, ja que al capdevall (pregunta ell) què és la lluita per la democràcia, sinó la lluita per l'auto-determinació?

Andreu Nin també diu en una de les seves obres si cal suprimir el dret de l'auto-determinació pel de federació o el d'autonomia. El dret de federació, afirma, no té cap sentit per tal com la federació, és un contracte bilateral i, en canvi, el dret d'auto-determinació, afirma ell, és més democràtic per tal com parteix exclusivament de la voluntat sola de la Nació oprimida.

D'AUSONA

PER CATALUNYA

Encara hi som a temps

Anem a iniciar des d'aquestes planes i d'una forma eficient i digna una campanya encaminada a una rectificació de procediments.

Ens empeny a fer-ho, una gran massa de ciutadans anònims que veuen, com nosaltres, la desfeta que s'avança i el descrèdit a què estem advocats de persistir en la conducta actual.

No volem ésser titllats de pertorbadors ni d'impacients. Ens atribuïm, des d'avui, la representació de TOTS els militants del Partit (el que no hi estigui conforme, té aquestes planes a la seva disposició per a contradir-nor) que a cau d'orella o d'amagat pensen igualment que nosaltres, però que per per motius que no compartim en cap cas i que de moment no volem escatir, toleren i permeten, amb el seu silenci i la seva complicitat, de veure com s'enfonsa el que amb l'esforç de tots hem constituït i que avui, per la ineptitud d'uns quants, trontolla sorollosament.

Encara hi som a temps, si rectifiquen immediatament els culpables que, avui per avui, no volem assenyalar.

Som, sense predicar-ho tant, republicans i demòcrates com el qui més; però som, per damunt de tot, nacionalistes de soca i arrel. Volem una Catalunya digna i justa on no hi càpiguen els que de la política n'han fet un cau d'apefències personals i un *modus vivendi* per a ells i els seus amics.

Volem, i ho demana el poble, homes capacitats que regeixen les nostres institucions de govern; que resolguin, entenguin's bé, *que resolguin* els conflictes i que no apliquin l'actual sistema de donar temps al temps.

Confiem ésser escoltats. Avui ho fem en to de súplica, demà exigirem. Que tothom es dongui per avisat. Que no se'ns vingui amb sentimentalismes ni amb compromisos contrets.

A posar-hi tothom el coll, però, PER CATALUNYA.

CAL AIXAFAR L'IMPERIALISME

L'imperialisme no és pas un problema nou. Es des de temps immemorial que els països que podríem nomenar forts han procurat oprimir-ne d'altres que eren més febles. Antigament no existia pretexte per tal de portar a cap aquesta conquesta, era senzillament la llei del fort la que imperava i així veiem com països que culturalment anaven a l'avançada del món, estaven sotmesos per altres que sense tenir l'alçària cultural o comercial d'aquests, posseïen la força bruta capaç d'oprimir-los. I era així, que aquests països que solament es distingien per la força, pretenien imposar una cultura i uns costums a aquests altres que eren la torxa del món, ço que equivalia a un retard en l'evolució constant del mateix.

Ha estat després —modernament— que l'imperialisme ha situat la seva manera d'ésser des d'un angle diferent. Ja no és la raó de la força allò en què es basen els grans Estats per tal d'aconseguir noves terres per a agregar al seu territori i fer que aquest sia fort i respectat! Avui els Estats imperialistes tenen altres mitjants com a pretext per tal d'esclavitzar una nació. Els uns us diran que van a civilitzar (?) aquell país; altres us parlaran de què foragiten bandits; els de més enllà de què necessiten expandir-se, car no en tenen prou amb el seu territori i per últim —quin cinisme!— fins hi haurà que us dirà que hi té dret. I així veiem de què Itàlia està civilitzant a l'Abissínia amb els seus canons, gossos i altres avenços de la barbàrie, perquè necessita col·locar l'excés de la seva població a l'ensens que aprofitar-se de les riqueses naturals que posseeix el continent africà; contemplem el Japó que neteja de bandits (?) tota la Xina foragitant-los, però anant-hi entrant el seu exèrcit que ja no en surt després, i és que el Japó, dels que lluiten per l'independència xinesa i no es deixen dominar per la seva força, en diu bandits; veiem l'Anglaterra que pretén defensar el continent africà de les escomeses del feixisme italià, no com a gest de dignitat, sinó perquè continui sota el seu domini la major part d'ell, puix que diu que hi té dret.

Aquesta és una de les formes de l'imperialisme però encara n'hi ha una altra que és més repugnant i de la qual fan ús constant els Estats moderns: el control per mitjà del capital. Així podem contemplar com Nord-Amèrica controla la major part de les nacions de l'Amèrica del Centre per mitjà de les seves grans empreses capitalistes, i veiem com Anglaterra té la major part del món supeditada al seu control gràcies als seus grans financers.

Per últim, veiem també com valent-se de l'absorció, els Estats imperialistes procuren retenir sota del seu domini nacions que tenen un nivell de vida i cultura molt superior al seu, procurant destruir la seva manera d'ésser i imposant la pobra cultura de què disposen, gràcies a les baionetes.

I tot això succeeix en ple segle XX, amb la complicitat infame de la Societat de Nacions, organisme representatiu dels grans Estats imperialistes que occeix tot intent d'alliberació i permet l'ocupació de nacions lliures que són transformades en colònies per obra de la força i davant de les deliberacions dels Comitès dels vint, dels vint-i-vuit o cosa que s'hi assembla.

Però l'imperialisme ja va a la davallada, perquè les nacions oprimides intenten deslliurar-se del jou que les reté a un poder aliè. El sol de la llibertat es perfila ja a l'horitzó; ahir era Irlanda amb la seva Pasqua sagnant, avui Catalunya amb el seu 6 d'Octubre que caminen ambdues amb el rítm de la revolució que res ni ningú no podrà deturar.

Que passaria el dia que les nacions oprimides s'alcessin amb un desig no de venjança, sinó de justícia. Hauríem d'ésser orbes per a no comprendre que el dia que això succeeixi haurà estat esclafat l'imperialisme. S'imposa, doncs, la unió de totes les nacions esclaves del món; cada nacionalista que vingui a aquesta unió serà un grilló que haurà trencat. L'edifici de l'imperialisme ja trontolla, apleguem-nos tots junts i l'enderrocarem. Bretanya, Irlanda Eeuzkadi, Catalunya, etc. etc. tots dempeus. Una finalitat: aixafar l'imperialisme, una consigna: Repúbliques lliures, un mitjà: la unió de tots els nacionalistes del món.

ANTONI CUBERES

per CATALUNYA,
ingresseu a la joventut d'esquerra
ESTAT CATALÀ

ara !!

Que ningú no manqui al Congrés
Nacional de la Joventut d'Esquerra
ESTAT CATALA

Deu dies més tard...

ON SON ELS CRIMINALS ?

Què fan les *autoritats* ?

IN MEMORIAM

Com és cruel la mort dels homes joves!
Al punt dolç, quan totes les esperances
eren lícites, hem perdut dos germans plens
de vitalitat i d'energies.

El poble ha plorat moltes llàgrimes da-
vant dels túmuls, on les flors i les bande-
res, diríeu que els veïllaven el son.

A la desfilada de la gent, inacabables, hem
constatat la indignació, el blasme de Catalu-
nya pel fet repugnant.

Avui encara ens costa de fer-nos a la rea-
litat. Hem sentit molts amics: No pot ésser!
No és veritat que siguin morts!

La fretura de creure'ls encara entre nos-
altres, de sentir-los com cada dia, ferms i
optimistes, s'arapava desesperadament al
record dels darrers moments vivents amb
ells, es rebellava a acceptar que aquells mo-
ments no tornarien.

Han plorat les dones i els homes.

Fins a quan ha de durar, que els profes-
sionals del crim disposin de la vida dels ciu-
tadans! Com sigui, s'ha d'extirpar aquests
fons malignes!

Certament, la persona de Miquel Badia
podia haver estat guardada.

Però, ¿és que haver-se significat en un
càrrec, vol dir que ja no es podrà anar pel
carrer sense escortes? ¿Què per sempre
més, estarà vedada al ciutadà que s'hagi sig-
nificat, la vida que fa tothom, s'haurà de
viure, com qui diu d'amagat? ¿Tenim el dret
d'cabar tot això? Doncs, fem-ho! Vinguin
d'on vinguin les violències.

No és vergonyós que aquest mal, que
sembla endèmia, rebroti precisament després
que el poble imposa democràticament la se-
va voluntat? ¿O, hem de demostrar, que
els governs democràtics són impotents per a
acabar el pistolisme?

Perquè, el fet indignat que s'ha produït,
és una manifestació típica del pistolisme
professional. Amb gent que indueix i gent
que executa. Ni els uns ni els altres tenen
dret a viure en cap país civilitzat. Aquesta
és la primera cosa que cal evidenciar, i el
poble ha de tenir el mitjà de fer sentir la se-
va voluntat sobirana.

Aquestes coses les hem sentit a la gran ma-
nifestació de dol que ha constituït l'enterra-
ment dels malaguanyats amics Miquel i Jo-
sep Badia.

El seguici passà i s'acomiadà davant del
C. A. D. C. I. En aquell moment revivien
els caiguts d'Octubre.

Camí del cementiri del Sud-Oest, una ca-
ravana de cotxes i un rosari de gent. Així
que aneu pujant s'eixampla davant dels ulls
l'estesa blava del mar i s'abonança la tarda.

La plaça de la Fe, és plena. Nosaltres fu-
gim dels grups de representacions, on les o-
pinions surten una mica mineralitzades a
desgrat del moment apassionat i ens fem
entre la gent. Hi ha una tònica de sentiment

La Mare dels Màrtirs

que fa de bon aplegar. El poble dona a les
paraules aquella espontaneïtat tan fresca que
us arriba com un missatge directe i us fa
sentir més coses que tot el que us puguin
dir els parlaments més o menys oficials.

Tenen més valor, aquestes opinions que
ningú no demana, que us diu l'obrer que no
us coneix, que no sap si us plaurà o no.

Un home, després de declarar-me que és
fuster d'ofici i treballa a Hostafrancs, em
diu que no és partidari de la pena de mort,
però que no tindria cap repugnància a "pe-
lar" els qui han comès l'assassinat. Procu-
reure-li el motiu que té i em diu, aproxi-
madament, que només així s'acabarà el pis-
tolisme sistemàtic.

Després em diu "jo no coneixia els Ba-
dia, però sóc català. No us haig de dir res
més".

Sentiu a les converses de gent "Tant
joves!" "No hi ha dret, vaja!" "No es pot
tolerar això!"

I arreu, un pensament unànim.

Tots dos! Pobra mare!

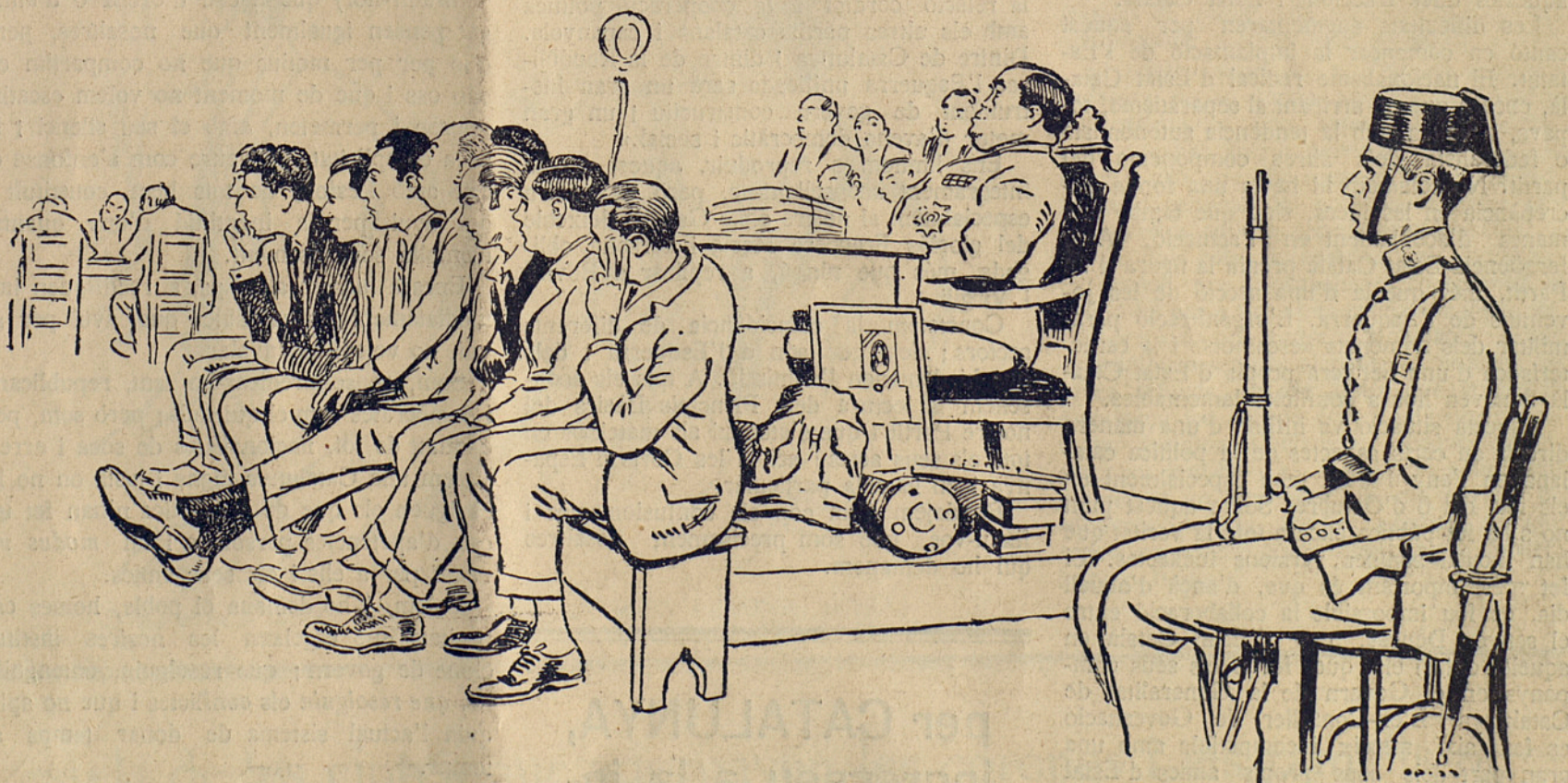
Trenquen el silenci corprès de la multi-
tut, les estrofes d'"Els Segadors". No es
mou ni una fulla.

No més a l'estesa del mar, es gronxa una
vela blanca.

Pobra Mare!

JOSEP URGELL

DEU ANYS !

EL CONSELL DE GUERRA PEL COMLOT DE GARRAF, A LA PRESO DE BARCELONA (29 i 30 d'abril i 1 de maig del 1926)
De dreta a esquerra, en el banc dels processats: Argelaguet (absolt), Perello, Julià, Ferrer (només es veu el cap), COMPTE, BADIA, Garriga, Civit, Darrera d'aquest surt una mica de cap de Granier-Barrera (absolt).
Dalt de l'estrada, el jutge, Cristòfol Fernández Valdés. Darrera seu, algunes persones del públic. Al fons, un extrem de la taula dels defensors.

Apunts del natural, per Ricard Opisso.